УДК 37.014:37.01:37.018.4
DOI https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2026.5/23

Дзега В. Д.
https://orcid.org/0000-0003-2745-4187
Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Даниленко Л. І.
https://orcid.org/0000-0002-4524-8347
Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ

У статті систематизовано, проаналізовано та порівняно сучасні технології вивчення політико-управлінських дисциплін у закладах вищої освіти в контексті цифрової трансформації суспільства, публічного управління та освітньої сфери. Обґрунтовано, що якість фахової підготовки майбутніх публічних службовців значною мірою залежить від державної політики у сфері освіти, а також від того, наскільки методика викладання теорії та історії публічного управління, державної політики, місцевого самоврядування, публічної служби й дотичних дисциплін відповідає технологічним можливостям і запитам цифрової доби. Автори виходять із того, що традиційна лекційно-репродуктивна модель уже не забезпечує формування аналітичних, комунікативних і цифрових компетентностей, потрібних службовцю для роботи в умовах реформ, невизначеності та воєнних викликів. На основі аналізу наукових джерел запропоновано класифікацію технологій, у якій виокремлено платформи та цифрові середовища, інтерактивні й імітаційно-ігрові технології, а також інтелектуальні технології на основі штучного інтелекту, які активно застосовуються у зарубіжній практиці, зокрема у США та Китаї. Здійснено порівняльний аналіз найпоширеніших платформ і сервісів – систем управління навчанням, засобів відеозв'язку, інструментів інтерактивного опитування, віртуальних дошок для спільної роботи та генеративних мовних моделей – за критеріями функціональних можливостей, доцільності застосування у викладанні політико-управлінських дисциплін та наявних обмежень. Показано практичні сценарії використання цифрових технологій: моделювання ухвалення управлінських рішень, аналіз публічної політики, картування стейкхолдерів, рольові симуляції засідань органів влади та публічних консультацій, гейміфіковані завдання й застосування штучного інтелекту для генерування навчальних кейсів і оптимізації рутинної роботи викладача. Запропоновано модель поетапної інтеграції цифрових технологій у процес викладання, що поєднує визначення компетентнісних цілей, проєктування освітнього середовища, добір інструментів, реалізацію змішаного навчання, оцінювання результатів та вдосконалення. Окреслено ключові виклики впровадження – рівень цифрової компетентності викладачів, дотримання академічної доброчесності при використанні штучного інтелекту, інфраструктурні обмеження – та шляхи їх подолання. Матеріали статті мають теоретико-аналітичний характер і можуть бути корисними для викладачів, гарантів освітніх програм і розробників навчально-методичного забезпечення у сфері публічного управління та адміністрування.

Ключові слова: *державна політика у сфері освіти, сучасні технології навчання, міжнародний досвід США та Китаю, професійна підготовка, публічні службовці, політико-управлінські дисципліни.*

Постановка проблеми. Спроможність держави ухвалювати виважені рішення, впроваджувати реформи й підтримувати довіру громадян значною мірою залежить від того, кого і як готують заклади вищої освіти для публічної служби, якою є державна політика освіти. Науковці зазначають, що у США, наприклад, вона ґрунтується на інтеграції знань, академічній свободі та конкуренції університетів, на відміну від Китаю, який зберігає традиційні національні цінності і спрямовує освіту

© Дзега В. Д., Даниленко Л. І., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

на формування країни як світової науково-технологічної наддержави, в якій професійні фахівці мають володіти сучасними технологіями. В Україні державна освітня політика пов'язана з євроінтеграцію, Болонським процесом, адаптацію системи до умов воєнного стану та повоєнного відновлення. Тому особливе значення мають питання підготовки фахівців для системи публічного управління, зокрема, з політико-управлінських дисциплін, які формують у здобувача здатність розбиратися в складних суспільних процесах, зважувати альтернативи в умовах невизначеності та діяти доброчесно. Проте спосіб, у який ці дисципліни донедавна викладали, здебільшого лишався лекційно-репродуктивним: викладач переказував зміст, а здобувач відтворював його на іспиті. Такий підхід погано узгоджується з природою управлінської праці, що вимагає не завченого знання, а вміння його застосовувати.

Ситуацію кардинально змінили кілька обставин, які збіглися в часі. Спершу карантинні обмеження, а згодом повномасштабна війна змусили заклади вищої освіти масово перейти на дистанційні та змішані формати, і цей перехід відбувався радше вимушено, ніж методично осмислено [6, с. 72]. Паралельно розгорнулася цифрова трансформація самого публічного управління: цифровими стають адміністративні послуги, документообіг, комунікація з громадянами, а отже, змінюються й вимоги до компетентностей службовця [5; 13]. Здобувач, який завтра прийде на публічну службу, має вміти працювати з даними, цифровими сервісами та платформами електронного урядування – а сформувати ці вміння, послуговуючись лише крейдою й дошкою, неможливо.

Унаслідок цього загострилася суперечність між традиційною методикою викладання політико-управлінських дисциплін і тими технологічними можливостями, які вже доступні. Технології у закладах вищої освіти застосовують, однак роблять це фрагментарно, безсистемно й нерідко зводять до пересилання файлів та проведення лекцій у форматі відеозустрічі. Бракує цілісного уявлення про те, які саме групи технологій доцільні для цих дисциплін, як зіставляється їхній дидактичний потенціал і, головне, як вибудувати послідовну модель їх інтеграції у процес фахової підготовки. Саме розв'язання цього завдання й визначає актуальність дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематику, дотичну до теми, розробляють у кількох дослідницьких напрямах. Питання цифрової трансформації публічного управління та державної служби, а отже й нових вимог до підготовки кадрів, розкрито у працях С. Квітки, В. Корсуна та Ю. Магиляс [5], а також Л. Шевченко [13], яка простежує, як цифровізація змінює зміст службової діяльності. Особливості фахової підготовки публічних службовців в умовах цифровізації освіти висвітлюють Н. Сорокіна, С. Серьогін та О. Шеломовська [12], тоді як С. Андреєв [1] аналізує місце стратегічного управління в магістерських програмах із публічного управління та адміністрування як складника, що інтегрує аналітичні й прикладні вміння.

Другий напрям стосується змішаного навчання та цифрових освітніх ресурсів. Г. Генсерук, Г. Терещук, О. Сисоєв та О. Василенко [3] розглядають змішане навчання як закономірний наслідок цифрової трансформації вищої освіти; О. Аніщенко, К. Котун і В. Купальний [2] обґрунтовують роль цифрових освітніх ресурсів у забезпеченні його результативності; К. Котун, О. Баніт та І. Радомський [6] показують, як від деструктивних наслідків війни заклади рухаються до дієвих моделей змішаного навчання.

Третій напрям об'єднує дослідження цифрової трансформації освіти й підготовки викладачів. В. Г. Кремень та О. М. Спірін [8] окреслюють стратегічну роль Національної академії педагогічних наук України в цих процесах; О. М. Данильчук та А. І. Ганза [4] систематизують нормативно-правові орієнтири цифрового професійного розвитку педагогів; Л. Петренко [9] формулює концептуальні засади підготовки майбутніх викладачів до роботи в цифровому середовищі. Окремі технології стали предметом спеціальних розвідок: гейміфікацію як освітній тренд досліджує О. В. Саган [10], можливості штучного інтелекту для оптимізації рутинної роботи викладача – С. О. Скворцова [11], а методику викладання політологічних і соціологічних дисциплін у співвідношенні традицій та інновацій – В. Кремена [7, с. 242].

Попри вагомість цих напрацювань, поза увагою дослідників лишається цілісний, орієнтований саме на специфіку політико-управлінських дисциплін огляд сучасних технологій. Наявні праці або розглядають цифровізацію освіти загалом, або зосереджуються на окремому інструменті, тоді як зіставлення дидактичного потенціалу конкретних платформ і сервісів у прив'язці до навчальних результатів фахової підготовки службовця, а також практична модель їх інтеграції розроблені недостатньо. Ця прогалина й окреслює предметне поле статті.

Постановка завдання. Мета статті – систематизувати сучасні технології вивчення полі-

тико-управлінських дисциплін у закладах вищої освіти, здійснити порівняльний аналіз найпоширеніших цифрових платформ і сервісів, які застосовуються у провідних державах світу, та запропонувати модель їх поетапної інтеграції у процес фахової підготовки публічних службовців. Досягнення мети передбачає розв'язання таких завдань: обґрунтувати класифікацію технологій; охарактеризувати практичні сценарії їх застосування у викладанні названих дисциплін; зіставити можливості й обмеження ключових інструментів; окреслити виклики впровадження та шляхи їх подолання; розкрити роль державної політики у сфері освіти щодо розвитку сучасних технологій навчання. Розвідка має теоретико-аналітичний характер: вона ґрунтується на аналізі наукових джерел і узагальненні освітньої практики, а не на емпіричному дослідженні; наведені далі таблиці, схеми та діаграми є авторськими узагальненнями, а не результатами опитувань чи вимірювань.

Виклад основного матеріалу. Дослідження сучасних технологій навчання при викладанні політико-управлінських дисциплін мають низку особливостей, які прямо впливають на добір технологій навчання. По-перше, їхній зміст швидко змінюється: законодавство, структура органів влади, інструменти державної політики у сфері освіти оновлюються, тож навчальні матеріали потребують постійної актуалізації, а здобувач – навички самостійно відстежувати зміни. По-друге, ключові результати навчання тут не стільки знаннєві, скільки діяльнісні: аналіз державної політики, підготовка проєктів рішень, аргументація позиції, урахування інтересів різних груп, комунікація з громадськістю. По-третє, ці дисципліни неминуче апелюють до цінностей – доброчесності, верховенства права, підзвітності, тож потребують не переказу, а обговорення, зіставлення поглядів і рефлексії [7]. Саме тому технології, які лише передають готовий контент, для них недостатні: потрібні ті, що створюють простір для взаємодії, моделювання та спільної роботи.

З огляду на це доцільно впорядкувати наявний технологічний інструментарій, який відповідає сучасній політиці держави у сфері освіти.

Пропонуємо розрізняти три великі групи.

Першу утворюють *платформи та цифрові середовища* – системи управління навчанням, засоби відеозв'язку й репозиторії відкритих освітніх ресурсів, які організовують навчальний процес і зберігають його зміст.

Другу групу становлять *інтерактивні та імітаційно-ігрові технології* – сервіси опитування, віртуальні дошки для спільної роботи, кейс-симуляції, рольові ігри та гейміфіковані завдання, що залучають здобувача до дії.

Третю, наймолодшу групу формують *інтелектуальні технології на основі штучного інтелекту* – генеративні мовні моделі, засоби адаптивного навчання й аналітики. Наочно ця класифікація подана на рис. 1.

Розглянемо кожну з них окремо (див.: табл. 1).

Як бачимо з табл. 1, платформи та цифрові середовища є тим каркасом, на якому тримається сучасний навчальний процес. Система управління навчанням (найпоширеніша в українських закла-

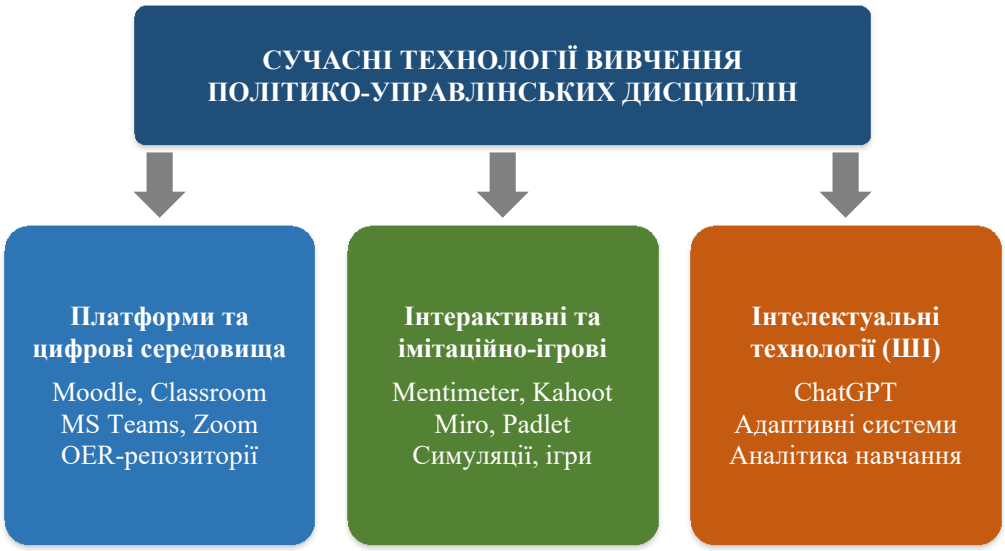

Рис. 1. Класифікація сучасних технологій вивчення політико-управлінських дисциплін у закладах вищої освіти

**Джерело: розроблено автором на основі [2; 8; 10].*

Таблиця 1

Загальна характеристика груп сучасних технологій навчання

Група технологій	Дидактична функція	Приклади інструментів	Застосування у політико-управлінських дисциплінах
Системи управління навчанням (LMS)	Організація курсу, зберігання матеріалів, автоматизоване оцінювання	Moodle, Google Classroom	Розміщення нормативних актів і аналітики, тестування, форуми з питань політики
Засоби відеозв'язку	Синхронна комунікація, вебінари, консультації	MS Teams, Zoom, Google Meet	Онлайн-лекції, захист проєктів рішень, запрошені експерти-практики
Інтерактивні сервіси опитування	Миттєвий зворотний зв'язок, залучення аудиторії	Mentimeter, Kahoot, Slido	Експрес-опитування щодо дискусійних питань, перевірка розуміння
Віртуальні дошки для спільної роботи	Візуалізація, колективний аналіз	Miro, Padlet, Jamboard	Картування стейкхолдерів, «дерево проблем», аналіз політики
Кейс-технології, симуляції та гейміфікація	Моделювання діяльності, мотивація	Рольові ігри, симулятори, значки, рейтинги	Імітація засідань органів влади, бюджетного процесу, консультацій
Інтелектуальні технології (ШІ)	Персоналізація, генерування контенту, автоматизація	ChatGPT, адаптивні системи	Генерування кейсів, репетиторство, оптимізація роботи викладача
Репозиторії відкритих освітніх ресурсів	Доступ до якісного контенту	OER-репозиторії, онлайн-курси	Самостійне опрацювання джерел, актуалізація змісту

**Джерело: систематизовано авторами на основі [2; 3; 8].*

дах – Moodle) дає змогу розмістити структурований курс, організувати доступ до нормативних актів і аналітичних матеріалів, налаштувати тести з автоматичним оцінюванням, форуми для дискусій та журнал успішності. Для політико-управлінських дисциплін це зручно тим, що великий масив джерел – закони, стратегії, звіти органів влади – здобувач опрацьовує самостійно у власному темпі, а аудиторний час вивільняється для аналізу й обговорення. Дослідники слушно наголошують, що результативність такого навчання забезпечують саме якісні цифрові освітні ресурси, а не сам факт переходу в онлайн [2, с. 60].

Ця технологія була вперше розроблена і застосована в Австралії у 1999 році, і досить швидко адаптувалась у світову практику. Практично через 4-5 років вона була впроваджена в усі університети США, Китаю; в Україні –майже через 10 років.

Змішане навчання (blended learning), яке органічно поєднує самостійне опрацювання матеріалу онлайн з очною взаємодією, нині розглядають як базову модель організації освітнього процесу у закладах вищої освіти [3, с. 38]. Його різновид – «перевернутий клас» (flipped classroom) – особливо продуктивний для політико-управлінських дисциплін: здобувачі заздалегідь ознайомлюються з лекційним відео та першоджерелами, а на занятті розбирають конкретну ситуацію, наприклад аналізують ухвалене рішення місцевої ради чи проєкт державної стратегії. Досвід воєнного часу показав, що продумано вибудуване змішане навчання не лише компенсує неможливість постійної очної роботи, а й підвищує гнучкість і доступність освіти [6, с. 78].

Порівняємо результативність цифрових платформ і сервісів (див.: табл. 2).

Друга група – інтерактивні та імітаційно-ігрові технології – найповніше відповідає діяльнісній природі політико-управлінських дисциплін. Сервіси інтерактивного опитування (Mentimeter, Kahoot, Slido) перетворюють пасивну аудиторію на учасників: за допомогою миттєвих голосувань можна з'ясувати позицію групи щодо дискусійного питання публічної політики, візуалізувати спектр думок, а потім зіставити його з експертними оцінками. Віртуальні дошки для спільної роботи (Miro, Padlet, Jamboard) дають змогу колективно будувати карту стейкхолдерів реформи, вибудовувати «дерево проблем» і «дерево цілей», проєктувати логіку впливу управлінського рішення – тобто виконувати саме ті аналітичні операції, які потрібні службовцю на практиці.

Особливе місце посідають кейс-технології та симуляції. Розбір реальних управлінських ситуацій, рольові ігри «засідання виконавчого комітету», «публічні консультації щодо проєкту рішення», «міжвідомча нарада», навчальне моделювання бюджетного процесу чи роботи в системі

Таблиця 2

Порівняльний аналіз цифрових платформ і сервісів

Інструмент	Тип	Ключові функції	Застосування у викладанні	Обмеження
Moodle	LMS	Курси, тести, форуми, журнал	Базова платформа курсу, самостійна робота з джерелами	Потребує адміністрування та наповнення
Google Classroom	LMS	Завдання, оцінювання, інтеграція з Google	Проста організація курсу, спільні документи	Обмежене складне тестування
MS Teams	Комунікація	Відеозустрічі, канали, файли	Онлайн-заняття, командні проєкти, консультації	Залежність від якості з'єднання
Zoom	Відеозв'язок	Конференції, сесійні зали	Лекції, рольові ігри в сесійних залах	Обмеження безкоштовної версії
Mentimeter, Kahoot	Опитування	Голосування, вікторини, хмари слів	Залучення аудиторії, експрес-діагностика	Поверховість без аналізу
Miro, Padlet	Віртуальна дошка	Спільне редагування, шаблони	Аналіз політики, картування, мозковий штурм	Потреба в навичках модерації
ChatGPT	Генеративний ШІ	Діалог, генерування текстів	Кейси, репетиторство, підготовка матеріалів	Ризики доброчесності, потреба перевірки

**Джерело: систематизовано авторами на основі [2; 3; 6].*

публічних закупівель дають здобувачеві безпечний простір, у якому можна ухвалювати рішення, помилятися й аналізувати наслідки. Такі формати формують не лише знання, а й управлінське мислення, навички переговорів та роботи в команді. До цієї ж групи належить гейміфікація – привнесення ігрових елементів (балів, рівнів, значків, рейтингів, сюжетних місій) у неігровий навчальний контекст. О. В. Саган слушно розглядає її як усталений освітній тренд, що підвищує мотивацію та залученість [10, с. 15]. Орієнтовне співвідношення груп цифрового інструментарію у структурі освітнього середовища політико-управлінських дисциплін відображає рис. 2.

Третя група – інтелектуальні технології на основі штучного інтелекту – за останні роки з експериментального напряму перетворилася на повсякденний інструмент. Генеративні мовні моделі (зокрема, ChatGPT) здатні згенерувати навчальний кейс за заданими параметрами, запропонувати варіанти дискусійних запитань, підготувати чернетку сценарію рольової гри, стати «опонентом» у навчальній дискусії чи персональним репетитором, що пояснює складний матеріал у діалозі. Для викладача штучний інтелект передусім цінний тим, що бере на себе рутину роботу: укладання тестових завдань, первинне впорядкування джерел, підготовку роздаткових матеріалів. Саме на цій функції – оптимізації рутинних завдань – наголошує С. О. Скворцова, розглядаючи штучний інтелект як інструмент, що вивільняє час викладача для творчої й наставницької роботи [11, с. 5].

Водночас застосування штучного інтелекту породжує нові ризики, найгостріший з яких –

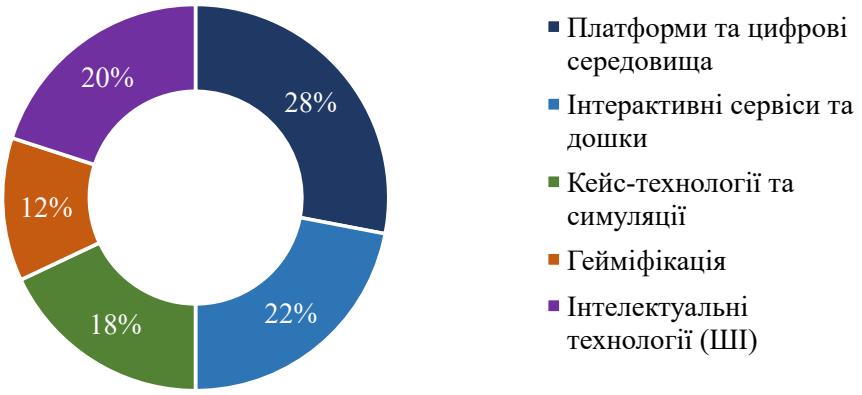

Рис. 2. Орієнтовне співвідношення груп цифрового інструментарію у структурі освітнього середовища (авторське узагальнення)

**Джерело: складено авторами на основі [2; 10].*

дотримання академічної доброчесності. Здобувач може видати згенерований текст за власний, тож завдання варто переорієнтовувати з відтворення на аналіз, оцінювання й обґрунтування, які складно делегувати машині, а роботу зі штучним інтелектом робити явною й підзвітною. Це, зі свого боку, підвищує вимоги до цифрової компетентності самого викладача, формування якої дослідники визначають як стратегічне завдання системи освіти [4; 8; 9]. Зауважимо також, що впровадження таких технологій не є суто технічним питанням і потребує узгодження з нормативними та етичними орієнтирами.

Проаналізовані технології дають очікуваний ефект лише за умови, що їх застосовують не хаотично, а в межах продуманої послідовності. Тому пропонуємо *модель поетапної інтеграції цифрових технологій у викладання політико-управлінських дисциплін* (див.: рис. 3). Вона розпочинається з визначення компетентнісних цілей: перш ніж обрати інструмент, викладач з'ясовує, який саме результат навчання потрібно сформувати. Далі відбувається проєктування освітнього середовища та добір технологій, релевантних цим цілям, після чого – реалізація навчання у змішаному форматі. Наступний етап – оцінювання результатів із використанням цифрової аналітики (статистики активності в системі управління навчанням, результатів опитувань), а завершальний – аналіз здобутого й удосконалення курсу. Модель має циклічний характер: висновки останнього етапу живлять наступний цикл, забезпечуючи поступове підвищення якості викладання.

Практичну цінність такого підходу добре ілюструє прив'язка конкретних технологій до навчальних результатів і компетентностей. Один і той самий сервіс може обслуговувати різні дидактичні цілі, і, навпаки, одну компетентність доцільно формувати комбінацією інструментів. Орієнтовні відповідності подано в таблиці 3; вони не є вичерпними й слугують радше конструктором, який викладач адаптує під свій курс.

Реалістичний погляд на впровадження сучасних технологій вимагає врахування низки викликів.

Рис. 3. Модель поетапної інтеграції цифрових технологій у викладання політико-управлінських дисциплін

**Джерело: розроблено авторами на основі [3; 4].*

Таблиця 3

Відповідність технологій навчальним результатам і компетентностям

Технологія / сервіс	Приклад навчального завдання	Сформована компетентність
Віртуальна дошка Miro	Побудувати карту стейкхолдерів реформи місцевого самоврядування	Здатність аналізувати політику та враховувати інтереси груп
Симуляція, рольова гра	Провести навчальне «засідання виконавчого комітету» з ухваленням рішення	Навички ухвалення управлінських рішень і командної роботи
Сервіс опитування Mentimeter	Аргументувати позицію в дискусії щодо дискусійного питання політики	Критичне мислення, комунікативна компетентність
Система Moodle	Опрацювати добірку нормативних актів і виконати аналітичний тест	Робота з джерелами права та самоорганізація
Генеративний ШІ (ChatGPT)	Оцінити й доопрацювати згенерований проєкт рішення, виявити хиби	Цифрова компетентність та академічна доброчесність
Гейміфікований модуль	Пройти серію місій із симуляції бюджетного процесу	Розуміння управлінських процесів, мотивація до навчання

**Джерело: розроблено авторами на основі [7; 12].*

Таблиця 4

Ключові виклики впровадження технологій і шляхи їх подолання

Виклик	Прояв	Шляхи подолання
Недостатня цифрова компетентність викладачів	Інструмент застосовують без дидактичної доцільності	Системне підвищення кваліфікації, менторство, обмін практиками [4; 9]
Ризики академічної доброчесності	Видавання згенерованого тексту за власний	Переорієнтація завдань на аналіз, прозоре використання ШІ [11]
Інфраструктурні та безпекові обмеження	Перебої зв'язку, тривоги, переміщення учасників	Асинхронні формати, дублювання матеріалів, гнучкий графік [6]
Перетворення технологій на самоціль	Яскравий інструмент витісняє зміст навчання	Первинність компетентнісних цілей, добір технологій під результат
Нерівний доступ до пристроїв та інтернету	Частина здобувачів не долучається синхронно	Записи занять, офлайн-доступ до матеріалів, підтримка закладу

**Джерело: систематизовано авторами на основі [4; 9; 11].*

Перший і найпомітніший – нерівномірний рівень цифрової компетентності викладачів: володіння інструментом ще не означає вміння дидактично доцільно вбудувати його в заняття, тому потрібні системне підвищення кваліфікації та підтримка [4; 9]. Другий виклик – уже згадане дотримання академічної доброчесності в умовах доступності генеративного штучного інтелекту. Третій – інфраструктурні та безпекові обмеження, надто відчутні в умовах війни: перебої з електро- та інтернет-постачанням, повітряні тривоги, вимушене переміщення учасників освітнього процесу [6, с. 80]. Четвертий – ризик перетворення технологій на самоціль, коли яскравий інструмент витісняє зміст. Систематизацію цих викликів і шляхів їх подолання наведено в таблиці 4.

Загалом же виважене впровадження сучасних технологій вивчення політико-управлінських дисциплін прямо працює на кінцеву мету – *підготовку компетентного, доброчесного й цифрово грамотного публічного службовця, здатного ефективно діяти в умовах цифрової держави* [1; 12; 13]. Технології при цьому лишаються засобом, а не метою: вони розширюють методичний арсенал викладача, але не заступають його провідної ролі як наставника й організатора пізнавальної діяльності.

Висновки. Проведений аналіз засвідчує, що сучасні технології навчання, зокрема при викладання політико-управлінських дисциплін, ґрунтуються на державній політиці у сфері освіти і утворюють цілісний, але потенційно розрізнений арсенал, який потребує систематизації та методично осмисленого застосування. Запропонована класифікація, що виокремлює платформи й цифрові середовища, інтерактивні та імітаційно-ігрові технології, а також інтелектуальні технології на основі штучного інтелекту, дає викладачеві орієнтир для добору інструментів відповідно до діяльнісної природи цих дисциплін.

Порівняльний аналіз ключових платформ і сервісів показав, що жоден інструмент не є універсальним: система управління навчанням незамінна для організації курсу, інтерактивні сервіси й симуляції – для формування аналітичних та комунікативних умінь, а штучний інтелект – для персоналізації навчання й оптимізації роботи викладача. Найкращий результат дає їх обґрунтоване поєднання в межах змішаного навчання, а не протиставлення. Запропонована модель поетапної інтеграції пов'язує вибір технологій із компетентнісними цілями й замикає процес у цикл безперервного вдосконалення.

Водночас ефективність упровадження таких технологій залежить від державної політики у сфері освіти, зокрема щодо забезпечення цифрової компетентності викладачів, захисту академічної доброчесності та подолання інфраструктурних обмежень.

Перспективи подальших досліджень убачаємо в порівняльному аналізі державних політик у сфері освіти провідних держав світу, зокрема США та Китаю, щодо сучасних навчальних технологій, зокрема у викладанні конкретних політико-управлінських дисциплін.

Список літератури:

1. Андреєв С. Стратегічне управління як невід'ємна складова магістерських освітніх програм із публічного управління та адміністрування. *Науковий вісник: Державне управління.* 2024. № 1 (15). С. 205–222. https://doi.org/10.32689/2618-0065-2024-1(15)-205-222 (дата звернення: 02.09.2026).

2. Аніщенко О., Котун К., Купальний В. Цифрові освітні ресурси як засіб забезпечення ефективності змішаного навчання. *Вісник Кафедри ЮНЕСКО «Неперервна професійна освіта XXI століття».* 2024. Т. 2, № 10. С. 57–72. https://doi.org/10.35387/ucj.2(10).2024.0005 (дата звернення: 02.09.2026).

3. Генсерук Г., Терещук Г., Сисоєв О., Василенко О. Змішане навчання в контексті цифрової трансформації вищої освіти. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка.* Серія: Педагогіка. 2023. № 1. С. 35–45. https://doi.org/10.25128/2415-3605.23.1.5 (дата звернення: 02.09.2026).

4. Данильчук О. М., Ганза А. І. Цифрова трансформація професійного розвитку педагогічних працівників: нормативно-правові орієнтири та стратегії адаптації. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми.* 2026. Вип. 79. С. 128–137. https://doi.org/10.31652/2412-1142-2026-79-128-137 (дата звернення: 02.09.2026).

5. Квітка С., Корсун В., Магиляс Ю. Цифрова трансформація публічного управління: перспективні напрямки досліджень. *Аспекти публічного управління.* 2024. Т. 12, № 3. С. 50–58. https://doi.org/10.15421/152437 (дата звернення: 02.09.2026).

6. Котун К., Баніт О., Радомський І. Освітні виклики та інновації у вищій педагогічній освіті України: від деструктивних наслідків війни до ефективного змішаного навчання. *Вісник Кафедри ЮНЕСКО «Неперервна професійна освіта XXI століття».* 2023. Т. 2, № 8. С. 71–84. https://doi.org/10.35387/ucj.2(8).2023.71-84 (дата звернення: 02.09.2026).

7. Кремена В. Методика викладання соціологічних і політологічних дисциплін: традиції та інновації. *Епістемологічні дослідження в філософії, соціальних і політичних науках.* 2025. Т. 8, № 1. С. 240–244. https://doi.org/10.15421/342529 (дата звернення: 02.09.2026).

8. Кремень В. Г., Спірін О. М. Роль Національної академії педагогічних наук України в цифровій трансформації освіти і науки. *Вісник Національної академії педагогічних наук України.* 2024. Т. 6, № 2. С. 1–10. https://doi.org/10.37472/v.naes.2024.6228 (дата звернення: 02.09.2026).

9. Петренко Л. Концептуальні засади підготовки майбутніх викладачів педагогічного закладу вищої освіти в умовах цифрової трансформації суспільства. *Вісник Кафедри ЮНЕСКО «Неперервна професійна освіта XXI століття».* 2023. Т. 1, № 7. С. 140–151. https://doi.org/10.35387/ucj.1(7).2023.140-151 (дата звернення: 02.09.2026).

10. Саган О. В. Гейміфікація як сучасний освітній тренд. *Педагогічні науки: збірник наукових праць.* 2022. Вип. 100. С. 12–18. https://doi.org/10.32999/ksu2413-1865/2022-100-2 (дата звернення: 02.09.2026).

11. Скворцова С. О. Штучний інтелект як інструмент оптимізації рутинних завдань викладача закладу вищої освіти. *Вісник Національної академії педагогічних наук України.* 2026. Т. 8, № 1. С. 1–10. URL: https://visnyk.naps.gov.ua/index.php/journal/article/view/631 (дата звернення: 02.09.2026).

12. Сорокіна Н., Серьогін С., Шеломовська О. Професійна підготовка публічних службовців в сучасних умовах цифровізації освіти. *Аспекти публічного управління.* 2022. Т. 10, № 4. С. 30–38. https://doi.org/10.15421/152224 (дата звернення: 02.09.2026).

13. Шевченко Л. В. Цифрова трансформація у сфері державної служби. *Київський часопис права.* 2026. № 2. С. 168–173. https://doi.org/10.32782/klj/2026.2.23 (дата звернення: 02.09.2026).

Dzeha V. D., Danylenko L. I. STATE POLICY IN THE FIELD OF APPLICATION OF MODERN EDUCATIONAL TECHNOLOGIES: A COMPARATIVE ASPECT

The article systematises and analyses modern technologies for studying political and administrative disciplines in higher education institutions in the context of the digital transformation of society, public administration and the educational sphere. It is substantiated that the quality of professional training of future public servants largely depends on state policy in the field of education, as well as on the extent to which the methodology for teaching the theory and history of public administration, state policy, local self-government, public service and related disciplines meets the technological capabilities and demands of the digital age. The author proceeds from the assumption that the traditional lecture-and-reproduction model no longer ensures the formation of the analytical, communicative and digital competences a servant needs to work amid reforms, uncertainty and wartime challenges. Based on the analysis of scientific sources, a classification of technologies is proposed, which distinguishes platforms and digital environments, interactive and simulation-gaming technologies, as well as intelligent technologies based on artificial intelligence, which are actively used in foreign practice, in particular in the USA and China. A comparative analysis of the most widespread platforms and services is carried out – learning management systems, videoconferencing tools, interactive polling instruments, virtual whiteboards for collaborative work and generative language models – according to the criteria of functional capabilities, expediency of application in teaching political and administrative disciplines, and existing limitations. Practical scenarios for using digital technologies are shown: modelling managerial

decision-making, public policy analysis, stakeholder mapping, role-based simulations of authority meetings and public consultations, gamified tasks and the use of artificial intelligence for generating educational cases and optimising the teacher's routine work. A model of the stage-by-stage integration of digital technologies into the teaching process is proposed, combining the definition of competence-based goals, the design of the educational environment, the selection of tools, the implementation of blended learning, the assessment of results and continuous improvement. The key challenges of implementation are outlined – the level of teachers' digital competence, adherence to academic integrity when using artificial intelligence, and infrastructural limitations – together with ways to overcome them. The materials of the article are of a theoretical and analytical nature and may be useful for teachers, guarantors of educational programmes and developers of teaching and methodological support in the field of public administration.

Keywords: *state policy in the field of education, modern learning technologies, international experience of the USA and China, professional training, public servants, political and managerial disciplines.*

Дата першого надходження статті до видання: 05.09.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 21.09.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026